

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824203575
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3824203575.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu MINIHOTOVOST SE, so sídlom Břeclav, náměstí T.G. Masaryka 2392/17, Česká republika, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3479/3A, IČO 42 185 190 proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 300 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. marca 2025, č.k. 23Csp/54/2024-43, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 300 eur s príslušenstvom, ktorú odôvodnil tým, že žalovaný prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 300 eur, pri registrácii uviedol svoje údaje a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o zapůjčce, ako aj Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Na základe Smlouvy o zapůjčce č. XXXXXX zo dňa 17.06.2021 žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 300 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 85 eur, zaplatiť celkovú čiastku 385 eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. Žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle zmluvy, jeho dlh sa stal splatným dňa 16.07.2021. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu výzvou zo dňa 02.05.2024. Žalovaný ku dňu podania žaloby neuhradil žalobcovi žiadnu platbu.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, ods. 3, § 2 písm. b), písm. c), § 11, § 24 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 17.06.2021 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), článok 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie), článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 1, ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 54a, § 457, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Vo veci rozhodoval v zmysle § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania. Z predložených listinných

dôkazov pripojených k žalobe a z tvrdení žalobcu súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uzatvoril so žalobcom prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk dňa 17.06.2021 zmluvu o úvere, na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 300 eur, ktoré sa zaviazal vrátiť spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 85 eur, celkovo zaplatiť sumu 385 eur do 15.07.2021. Zmluva bola uzavretá tak, že žalovaný sa zaregistroval na internetovej stránke žalobcu, doručil žalobcovi žiadosť o poskytnutie pôžičky, ktorá bola žalobcom odsúhlasená. Podľa zmluvy je ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len RPMN) 2483,94 %, úroková sadzba 0 % a doba trvania úveru 28 dní. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Podľa zmluvy o úvere je táto uzavretá podľa Občianskeho zákoníka č. 89/2012 Sb. a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Podľa čl. 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa na úpravu vzťahov neupravených zmluvou, ani Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, najmä príslušné ustanovenia Občianskeho zákoníka č. 89/2012 Sb., zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere a zákona č. 634/1992 Sb. o ochrane spotrebiteľa.

4. Vzhľadom na existenciu cezhraničného prvku v spore (žalobca je právnická osoba sídliaca v Českej republike, žalovaný je fyzická osoba – spotrebiteľ s bydliskom v Slovenskej republike) skúmal súd prvej inštancie svoju právomoc konať a rozhodovať vo veci. Ustálil, že podľa článku 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie), vzhľadom na bydlisko žalovaného ako spotrebiteľa v Slovenskej republike, je daná právomoc súdu prvej inštancie vec prejednať a rozhodnúť. Dohodu o voľbe rozhodného práva, obsiahnutú len vo všeobecných obchodných podmienkach, nie individuálne dojednanú v zmluve, vyhodnotil súd prvej inštancie ako neúčinnú s odôvodnením, že nenapĺňa znaky voľby práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a rady ES č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), pretože nebola urobená výslovne, ani nebola jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy, či okolnosťami prípadu. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-191/15 judikoval, že čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá, a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá, ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia Rím I má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. V predmetnej veci voľba českého práva nebola individuálne dojednaná, čl. 04 Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu uvádza spotrebiteľa do omylu, pretože nijakým spôsobom spotrebiteľa neinformuje, že ochranu mu poskytnutú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má svoje bydlisko. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že ak by išlo o voľbu rozhodného práva v súlade s čl. 3 ods. 1 nariadenia Rím I, na túto voľbu práva by nebolo možné prihliadnuť, nakoľko zbavuje žalovaného - spotrebiteľa ochrany, ktorú jej poskytuje kogentné slovenské právo, ktoré na rozdiel od práva českého stanovuje maximálnu výšku odplaty, bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zákonom stanovených prípadoch, skúmanie premlčania ex offo, absolútnu neprijateľnosť neprijateľných zmluvných podmienok a pod. Súd prvej inštancie teda uzavrel, že predmetný zmluvný záväzok sa spravuje právnym poriadkom Slovenskej republiky.

5. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný uzatvoril so žalobcom zmluvu, na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré sa zaviazal splatiť s dohodnutým poplatkom v dohodnutej lehote splatnosti 28 dní. K uzavretiu došlo prostriedkami diaľkovej komunikácie, teda v súlade s § 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka elektronickou formou, ktorá umožňuje zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon robila. Zmluvu posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, keďže ju žalobca uzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný mal postavenie spotrebiteľa (fyzická osoba nekonajúca v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti). Predmetný úver nie je spotrebiteľským úverom v zmysle § 1 ods. 3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Žalobca je iným veriteľom v zmysle § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko je právnickou osobou, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery

alebo pôžičky podľa § 1 ods. 3 písm. l), ktoré nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 24 zákona o spotrebiteľských úveroch sa teda na predmetný úver vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhej vety, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až v), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25, pričom žalobca je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom len na základe povolenia Národnej banky Slovenska. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania (z vlastnej iniciatívy v zmysle ust. § 295 CSP) lustráciou v registri veriteľov, vedených Národnou bankou Slovenska, mal za preukázané, že Národná banka Slovenska neudelila žalobcovi povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery, ani povolenie ponúkať a poskytovať spotrebiteľom úvery alebo pôžičky, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom. Potom, ako súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť zistil, postupom podľa ust. § 138 CSP uvedenú skutočnosť oznámil žalobcovi a vyzval ho na späťvzatie žaloby, žalobca súdu písomne oznámil, že na podanej žalobe trvá. Následne súd prvej inštancie, poukazom na § 11 ods. 3 v spojení s § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorých ustanovení, ak osoba bez povolenia poskytne spotrebiteľovi peňažné prostriedky na úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná, dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je neplatná. Keďže predmetná zmluva o úvere je neplatná, žalobca sa nemôže domáhať od žalovaného žiadneho zmluvného plnenia, má ale v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda aby mu žalovaný vrátil, čo mu na základe zmluvy poskytol. Žalobca žalovanému poskytol peňažné prostriedky vo výške 300 eur, žalovaný mu nevrátil nič, bezdôvodné obohatenie teda predstavuje 300 eur. Od poskytnutia peňažných prostriedkov začala plynúť žalobcovi tak objektívna, ako aj subjektívna premlčacia lehota, v rámci ktorej sa mohol na súde domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. V tento dátum sa mohlo právo vykonať po prvý raz. Žalobca mal tiež v tento deň vedomosť, že nemá povolenie Národnej banky Slovenska poskytovať spotrebiteľské a iné úvery spotrebiteľom na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho je zmluva neplatná, ako aj o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že žalobca neuviedol, kedy presne boli poskytnuté peňažné prostriedky (uviedol však, že dlh sa stal splatným dňa 16.07.2021), zmluva bola uzavretá 17.06.2021, lehota splatnosti úveru bola 15.07.2021, doba trvania úveru 28 dní, z čoho vyplýva, že peňažné prostriedky boli poskytnuté 17.06.2021, keďže 28. deň po tomto dátume je práve 15.07.2021. Objektívna premlčacia lehota teda plynula do 17.06.2024, subjektívna premlčacia lehota plynula do 17.06.2023, žalobca podal žalobu na súd až po ich uplynutí, a to dňa 01.07.2024, preto súd prvej inštancie nepriznal plnenie ani z titulu bezdôvodného obohatenia. Na premlčanie súd prvej inštancie prihliadol i bez námietky vzhľadom na § 54a Občianskeho zákonníka a žalobu vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zamietol.

6. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trov nevznikli.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t. j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súhlasil s tým, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská, avšak nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Jediným dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere bola podľa súdu skutočnosť, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. Tento právny záver súdu je mylný a nezodpovedá ani aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) - C-630/17 Anica Milivojevič vs. Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-WolfsbergeGen zo dňa 14.02.2019, podľa ktorej článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. To znamená, že zmluva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantly porušenie práva Európskej únie. Ak by všeobecný súd prijal záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere, ignorujúc vyššie uvedené rozhodnutie SDEÚ, porušil

by tým právo žalovaného na spravodlivý proces a konal by arbitrárne. V zmysle uvedeného poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorých sú rozhodnutia Súdneho dvora pre súdy precedentne záväzné a všeobecné súdy sú povinné aplikovať úijné právo (I. ÚS 462/2022, III. ÚS 651/2016, III. ÚS 309/2020). Okrem toho žalobca zdôraznil, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť (žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej – vid' www.minihotovost.cz). S ohľadom na údajnú a vytýkanú absenciu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike žalobca ďalej uviedol, že vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“): - v kapitole 2 čl. 49 zakotvuje právo „usadiť sa“-zakazujú sa obmedzenia slobody štátnych príslušníkov jedného členského štátu usadiť sa na území iného členského štátu, zakazujú sa aj obmedzenia, ktoré sa týkajú zakladania obchodných zastúpení, organizačných zložiek a dcérskych spoločností štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu na území iného členského štátu; - v čl. 54 sa uvádza, že so spoločnosťami založenými podľa zákonov členského štátu, a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v únii, sa pre účel tejto kapitoly zaobchádza rovnako ako s fyzickými osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi členských štátov; - v čl. 56 (predtým čl. 49) je uvedené právo na slobodné poskytovanie služieb (na rozdiel od práva usadiť sa, právo na poskytovanie služieb sa uplatní bez potreby zakladať na území iného členského štátu organizačnú zložku) - zakazuje sa obmedzovanie slobody poskytovania služieb v rámci spoločenstva v prípade, že poskytovateľ služby pochádza z inej členskej krajiny ako odberateľ služby. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia, pochádzajúci z krajín únie, môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti, či podniku. V prípade žalobcu bolo preto potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v ZFEÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usidlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené.“ Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, žalobca uviedol, že toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. K rozoberanej problematike sa už dávnejšie vyjadroval SDEÚ a jeho názory smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňujú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňujú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca pritom má výslovne registrovaný predmet podnikania na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a teda spĺňa podmienky domovského štátu (Českej republiky) na založenie, vznik a existenciu spoločnosti a na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Rozhodnutie vo veci C-76/90 Manfred Säger - odsek 12 uvádza: „Článok 49 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva požaduje nielen potlačanie diskriminácie osôb poskytujúcich služby na základe ich národnosti, ale i zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosti poskytovateľa služieb usidleného v inom členskom štáte Európskej únie, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom.“ Pokiaľ ide o oprávnenie vykonávať dohľad, Európsky súdny dvor v rozhodnutí Cassis de Dijon v zásade vyjadril, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usidlenej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu Európskej únie. Vo veci C-384/93 Alpine Investments, odsek 48, Európsky súdny dvor k námietkam dotknutej spoločnosti, týkajúcim sa porušenia jej práva na slobodné poskytovanie služieb v rámci spoločného trhu Európskej únie, uviedol, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky. Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu (t. j. domovského). Podľa recitálu č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) v súlade so zmluvou vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít. Zo skutočností, týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb, teda vyplývalo, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné „navyše“ udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska. Bráni tomu jasne sloboda

pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Súd si teda prednostne musí urobiť jasný názor o výklade práva Európskej únie. Treba zdôrazniť aj to, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídliači na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik, ani organizačnú zložku. Pre úplnosť žalobca poukázal na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t. j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska. Stanovuje tak ustanovenie § 11 ods. 2 Zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého zahraničná banka so sídlom na území členského štátu je ďalej oprávnená na vykonávanie bankových činností podľa § 2 ods. 2 okrem bankovej činnosti podľa § 2 ods. 2 písm. m) aj bez založenia pobočky, a to na základe písomného oznámenia príslušného orgánu dohľadu členského štátu o predpokladaných bankových činnostiach doručeného Národnej banke Slovenska pred prvým uskutočnením bankového obchodu. Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje. Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť činnosti žalobcu, no do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalobcu (zjavne si uvedomujúc nedostatok vlastnej právomoci) a práve naopak u žalobcu vykonala dohľad Česká národná banka. Zdôraznil, že žalobca je právnickou osobou majúcou sídlo na území Českej republiky, ktorý na území Slovenskej republiky nemá zriadenú organizačnú zložku, ani na území Slovenskej republiky nepodniká (a vykonáva činnosť výlučne na území Českej republiky). Žalobca je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku (ak je táto voľba vôbec nevyhnutná). V zmluve o úvere (mimo obsahu VOP) strany sporu uviedli, že ju uzavreli podľa zákona číslo 89/2012 Sb., Občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (ďalej je „Občanský zákoník“), a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „ZSÚ“). Z hľadiska výslovnosti voľby podľa § 262 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) je podľa ustálenej súdnej judikatúry postačujúce uviesť ustanovenia zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Per analogiam z hľadiska voľby právneho poriadku je teda postačujúce uviesť ustanovenia právneho predpisu zvoleného právneho poriadku. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/1306/2005 zo dňa 27.11.2007. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe Smernice. Podľa recitálu č. 9 Smernice úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov, a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. Právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká. Na základe uvedeného bol a naďalej je teda súd povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné) v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok. V zmysle Nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t. j. tu slovenské právo. To však platí iba v prípade, ak - veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo - veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (ale napr. v „svojej“, krajine), ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca ako veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie Slovenskej republike. Smerovanie činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa, resp. na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa je podstatne komplikovanejšou otázkou. Samotný recitál (odôvodnenie) k Nariadeniu Rím I, ako aj odborná literatúra však uvádzajú,

že samotná internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Rovnako podľa odbornej literatúry nerozhoduje, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa. Ak by právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu na „.sk“ (aj keď popri tom prevádzkuje stránku končiacu „.cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkového zistenia, pretože, ako už bolo uvedené vyššie, samotná webová stránka neumožňuje prijať právny záver o smerovaní činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (je maximálne indíciou, nie však dôkazom). Navyiac, zo zmluvnej dokumentácie, uzavretej medzi stranami sporu, je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle Smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalobcu ochrany, ktorú, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Smernica v ods. 9 recitálu (odôvodnenia) totiž uvádza: Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov, a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať, alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle by teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká, a teda z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, či z pohľadu ktorého práva členského štátu Európskej únie je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie. Súd teda z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalobcu ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva SÚKROMNÉHO (Nariadenie Rím I) založil na inštitúte práva VEREJNÉHO, ktorým nepochybné otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Súd, ignorujúc ústavnoprávny princíp favor contractus, konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá navyiac neznamená, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Navyiac tak konal v priamom rozpore s primárnym právom Európskej únie, a to jednou z jeho základných slobôd – slobodou voľného pohybu služieb. Nesprávnym bol aj právny záver súdu prvej inštancie o počítaní premlčacej doby, keď súd prvej inštancie zjavne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy. No v zmysle § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov a v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy): Ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety. Z toho teda vyplývala povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, konal v priamom rozpore s § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyiac bolo nesprávne použitie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca nemal žiadnu vedomosť o tom, že v čase uzavretia zmluvy má poskytovať spotrebiteľský úver iba na základe povolenia Národnej banky Slovenska (naviac žalobca dodnes dôvodne tvrdí (viď vyššie), že toto povolenie je v jeho prípade neaplikovateľné). Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP),

proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že na predmetný zmluvný vzťah žalobcu a žalovaného sa aplikuje právny poriadok Slovenskej republiky, v zmysle ktorého sa uzatvorená zmluva o úvere považuje za neplatnú, vzhľadom na absenciu povolenia Národnej banky Slovenska žalobcovi poskytovať spotrebiteľom peňažné prostriedky na úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom. Z tohto dôvodu by mal žalobca právo len na vydanie bezdôvodného obohatenia prijateľného plnením z neplatného právneho úkonu, ktoré predstavovalo 300 eur, nakoľko však žalobca podal žalobu po uplynutí premlčacej doby podľa § 54a Občianskeho zákonníka, nemohol žalobcovi priznať plnenie ani z titulu bezdôvodného obohatenia, preto vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol.

11. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená najmä na nesúhlas so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Poukázal na to, že je právnickou osobou so sídlom na území Českej republiky, pričom na území Slovenskej republiky nemá zriadenú organizačnú zložku a ani tu nepodniká. Strany sporu uzavreli zmluvu podľa českého jazyka a právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve nielen odkázali, ale sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého práva považoval za dostačujúcu voľbu českého právneho poriadku. Uviedol, že z hľadiska voľby je podľa ustálenej súdnej judikatúry postačujúce uviesť ustanovenie zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Mal za to, že samotná internetová stránka neznamena, či podnikateľ smeruje svoju činnosť aj ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Zo zmluvnej dokumentácie, uzavretej medzi stranami sporu, považoval za zrejmé, že sa strany zmluvy dohodli na voľbe českého práva, a preto posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu považoval za irelevantnú. Vytýkal súdu prvej inštancie rezignáciu pri harmonizácii v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I). Namietal tiež právny záver súdu prvej inštancie o začiatku počítania premlčacej doby.

12. Žalobca v podanom odvolaní výslovne označil, a tým uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pokiaľ odvolateľ deklaroval v odvolaní uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr.

vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne), alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

15. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

16. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a s poukazom na obsah odvolania žalobcu uvádza nasledovné:

19. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatať peňažnej sumy vo výške 300 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že v zmysle Zmluvy o úvere č. XXXXXX, uzatvorenej prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk, poskytol žalovanému úver vo výške 300 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 85 eur, zaplatiť celkovú čiastku 385 eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. Žalovaný však neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle zmluvy a jeho dlh sa stal splatným dňa 16.07.2021. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatať dlhu, avšak žalovaný ku dňu podania žaloby neuhradil žalobcovi žiadnu platbu.

20. Odvolací súd, zaoberajúc sa námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, mal za to, že niet sporu o tom, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor, vychádzajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Tento záver nenamietal ani samotný žalobca. Rovnako žalobca nenamietal posúdenie právomoci na rozhodovanie v danej veci súdom prvej inštancie v zmysle Nariadenia Brusel I., keď v prípade žalobcu ide o zahraničnú právnickú osobu, a teda ide o konanie s medzinárodným prvkom. Spor nastal v rámci určenia rozhodného práva, pričom súd prvej inštancie vec posúdil podľa slovenského práva a žalobca sa domáhal posúdenia podľa českého práva, ktoré bolo uvedené aj v zmluve. Následne v odvolaní poukázal na judikatúru SDEÚ, povinnosť rešpektovať ju, ustálenú Ústavným súdom SR, ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ES a nariadenie Rím I.

21. Podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia Rím I (t. j. nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky), zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne, alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

23. Podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia Rím I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

24. Pri voľbe rozhodného práva stranami v zmluve, ktorú nariadenie Rím I, umožňuje aj pri spotrebiteľských zmluvách v zmysle čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 veta prvá, však musí byť naplnená aj podmienka vyplývajúca z vety druhej tohto ustanovenia (čl. 6 ods. 2), a to, že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom (podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I). Takýmto právom by s poukazom na znenie čl. 6 ods. 1 nariadenia Rím I bol právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovaného), a to za predpokladu, že podnikateľ (žalobca) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (písm. a/), alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti (písm. b/).

25. Odvolací súd, posudzujúc príslušné ustanovenia nariadenia Rím I, citované aj súdom prvej inštancie, konštatuje, že uvedené nariadenie nezakazuje voľbu práva v spotrebiteľských sporoch, avšak zdôrazňuje, že voľbou práva nemožno zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V tejto súvislosti je však potrebné dodať, že voľba práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I musí byť urobená výslovne, alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Uvedené však z vykonaného dokazovania nevyplývalo tak, ako to aj správne uviedol súd prvej inštancie, nakoľko dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok. K takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí už vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 28.07.2016 vo veci C-191/15 Verein für Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl. Podľa uvedeného rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá, a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá, ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia Rím I má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. Voľba českého práva bola v prejednávacom prípade v zakotvená v bode 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, preto aj odvolací súd mal za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedené zmluvné ustanovenie nebolo individuálne dojednané, spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva. Jedná sa o jednostranný formulár, ktorý síce mal byť žalovaným elektronicky podpísaný, avšak vzhľadom na vylúčenú možnosť ovplyvniť jeho znenie nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené v týchto podmienkach sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán a nemôžu zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je voľba rozhodného práva. Prejav vôle, zakladajúci voľbu rozhodného práva, musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku, než je v danom prípade právny poriadok Slovenskej republiky. Žalovaný podpisom všeobecných podmienok poskytnutia úveru iba potvrdil, že sa oboznámil s ich obsahom a porozumel im. Okrem toho, vychádzajúc z vyššie uvedeného záveru, formulácia predmetného ustanovenia, zakotvená v bode 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, tiež uvádzala žalovaného do omylu, nakoľko je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky a nijakým spôsobom žalovaného nepoučuje o tom, že ochranu mu poskytujú aj imperatívne normy právneho poriadku

Slovenskej republiky, kde má bydlisko. Za imperatívne normy je potrebné považovať aj ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nesmú spotrebiteľské zmluvy obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rovnako tak nemožno za účinnú dohodu zmluvných strán o voľbe rozhodného práva považovať úvodnú časť Zmluvy o úvere č. XXXXXX, v ktorej je uvedené, že zmluva bola uzavretá podľa českého Občianskeho zákonníka a českého zákona o spotrebiteľskom úvere, keďže sa jedná iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Na uvedenom závere nič nemení ani tá skutočnosť, že zmluva je písaná v českom jazyku.

26. Neobstojí ani poukaz žalobcu na to, že nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že služby poskytuje prostredníctvom internetových stránok, ktoré majú doménu.sk a sú vedené v slovenskom jazyku, všetky bankové účty uvedené v zmluve sú slovenské, úver je poskytovaný v mene euro (nie v mene krajiny, v ktorej vykonáva podnikateľskú činnosť), navyac odvolaciemu súdu sú z jeho činnosti známe viaceré súdne konania týkajúce sa nárokov zo zmlúv o úvere uzatvorených žalobcom so spotrebiteľmi, ktorí majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, z čoho je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť do krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Odvolací súd teda má za to, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti voľby právneho poriadku Českej republiky bol správny a na daný prípad správne aplikoval ako rozhodné právo – právo Slovenskej republiky.

27. Následne bolo správne vyhodnotené zo strany súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, teda nešlo o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ale o úver, ktorý sa musel splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Hoci nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, išlo stále o spotrebiteľskú zmluvu, teda o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, v dôsledku čoho bolo potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Takýmto zákonným ustanovením bol aj § 24 ods. 3, ktorý uvádzal, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. Následne v ustanovení § 24b ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, preto súd prvej inštancie správne považoval zmluvu o úvere za neplatnú. Nestačí pritom povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Rovnako tak nie je dôvodná ani námietka, týkajúca sa toho, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice a prejavuje sa aj v § 9 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon č. 257/2016 Sb. je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, teda daný právny predpis a Česká národná banka neposkytuje právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Je nutné skonštatovať, že každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku/cieľa, pričom však členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Na území Slovenskej republiky je orgánom dohľadu práve Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. S rovnakou námietkou sa už vysporadúval aj Krajský súd v Trnave, ktorý v rozsudku, sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023 v inej právnej veci žalobcu s obdobným skutkovým a právnym základom, uviedol: „Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom Európskej únie, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.“ Preto žalobca, ktorý je v postavení iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských

úveroch, je oprávnený v tomto smere podnikat' na území Slovenskej republiky len za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že u banky so sídlom v členskom štáte Európskej únie (napr. v Českej republike) sa nevyžaduje udelenie osobitného povolenia na vykonávanie svojej činnosti na území iného členského štátu (napr. Slovenskej republiky), postačuje notifikácia orgánu dohľadu členského štátu, v ktorom má banka sídlo (napr. ČNB), o zámere vykonávať svoju činnosť na území iného členského štátu orgánu dohľadu v inom členskom štáte (napr. NBS), odvolací súd uvádza, že banka na udelenie licencie musí spĺňať prísnejšie podmienky a podlieha prísnejšiemu dohľadu vo svojom domovskom štáte oproti nebankovému subjektu. Preto sa u nej nemusí vyžadovať osobitné povolenie na výkon činnosti v inom členskom štáte Európskej únie, ale napriek tomu sa stále vyžaduje notifikácia.

28. Odvolací súd navyše k poukázaniu žalobcu na rozsudok SDEÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019, z ktorého žalobca na začiatku svojho odvolania vyňal iba bod 75 odôvodnenia predmetného rozsudku (týkajúci sa prvej prejudiciálnej otázky zodpovedanej v konaní), bez zohľadnenia skutkového stavu predchádzajúceho právneho záveru SDEÚ, a ktorý má podľa neho podporovať právny názor žalobcu o tom, že dôvodom neplatnosti zmluvy o úvere nemôže byť absencia oprávnenia poskytovať spotrebiteľské úvery, nakoľko by išlo o porušenie práva na slobodné poskytovanie služieb zakotvené v čl. 56 ZFEÚ, uvádza, že z uvedeného v tomto konaní, vzhľadom na odlišné skutkové základy, vychádzať nemožno. V prvom rade odvolací súd dáva do pozornosti, že prvá prejudiciálna otázka vnútroštátneho (chorvátskeho súdu) sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť dňa 14.07.2017 a tento v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde, bola uzatvorená dňa 05.01.2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách, uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej úpravy. SDEÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Vzhľadom na uvedené SDEÚ na prvú otázku odpovedal v bode 75 odôvodnenia rozhodnutia tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. Naproti tomu v predmetnom konaní nemožno konštatovať, že by zákon o spotrebiteľských úveroch pôsobil retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona, zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia, bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania zmluvy o úvere žalobcu so žalovaným, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte Európskej únie.

29. Odvolací súd ďalej konštatuje, že ani z ďalších rozhodnutí SDEÚ, na ktoré žalobca v odvolaní poukazoval, nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady, ako je tomu v tejto veci. V rozsudku C-120/78 (Cassis de Dijon) sa totiž riešila iná otázka, a to, či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom SDEÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov, a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je

limit stanovený vnútroštátnym predpisom. Z rozhodnutia vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa SDEÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby, vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a neprimeraná potrebám príjemcov. Napokon, pokiaľ ide o žalobcom citovanú pasáž z odôvodnenia rozhodnutia vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa SDEÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“, alebo ju podriadiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu.

30. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti práva súkromného založil na inštitúte práva verejného, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, odvolací súd uvádza len toľko, že povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, iných úverov, či pôžičiek je vyžadované samotným zákonom o spotrebiteľských úveroch ako predpisom z oblasti súkromného práva, z ktorého súd prvej inštancie správne vychádzal.

31. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené nevidel rozpor záverov súdu prvej inštancie s rozhodnutiami SDEÚ a konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere, vychádzajúc pri tom z ustanovenia § 11 ods. 3 v spojení s ustanovením § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Následne bolo súdom prvej inštancie správne vyhodnotené, že v danom prípade bolo poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany žalobcu žalovanému plnením z neplatného právneho úkonu. Žalobca by tak mal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý však súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako premičaný v zmysle § 54a v spojení s § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, napriek tomu, že pochybil pri určení začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby.

33. Podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

34. Odvolací súd k námietke žalovaného, týkajúcej sa otázky premičania, dodáva, že žalobca v odvolaní síce namietal právny záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovenej v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak bez toho, aby vysvetlil, aký význam má pochybenie súdu prvej inštancie pri určení začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby na rozhodnutie o veci samej. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, že subjektívna dvojročná premičacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemohla začať plynúť žalobcovi dňom poskytnutia úveru a uzavretia zmluvy 17.06.2021, keď splatnosť úveru bola medzi stranami sporu dohodnutá na 15.07.2021. Žalobca už 17.06.2021 musel skutočne vedieť, že nemá od Národnej banky Slovenska povolenie poskytovať spotrebiteľské a iné úvery na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho bude zmluva podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch neplatná, nemohol však v tento deň vedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, keď až do 15.07.2021 musel čakať, či si žalovaný dobrovoľne svoju povinnosť z úverovej zmluvy splní. Až keď žalovaný nevrátil žalobcovi poskytnuté plnenie na základe neplatnej zmluvy, mohol sa žalobca dňom 16.07.2021, teda dňom nasledujúcim po dni splatnosti 15.07.2021, dozvedieť o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Objektívna premičacia doba (3-ročná) plynula, tak ako uviedol súd prvej inštancie, odo dňa poskytnutia peňažných prostriedkov dňa

17.06.2021 až do 17.06.2024. Subjektívna premlčacia doba (2-ročná) však začala plynúť až dňom 16.07.2021 a uplynula žalobcovi dňom 16.07.2023, preto je žaloba doručená Okresnému súdu Prievidza dňa 01.07.2024 podaná po uplynutí subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby, teda súd prvej inštancie správne žalobu podľa § 54a Občianskeho zákonníka zamietol, keď premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať.

35. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že nedôvodná je i námietka žalobcu v tom smere, že nemal vedomosť o neplatnosti zmluvy z dôvodu absencie povolenia od Národnej banky Slovenska, pričom odvolací súd opätovne upozorňuje na to, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť aj na územie Slovenskej republiky, teda sa mal a mohol oboznámiť aj s príslušnými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Navyiac, už dňa 09.08.2018 bol žalobca upozorený na to, že Národná banka Slovenska mu žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila (<https://nbs.sk/aktuality/upozornenie-narodnej-banky-slovenska-na-cinnost-spolocnosti-minihotovost-se-ponukajucej-pozicky-prostrednictvom-www-minipozicka-sk/>), preto bolo v jeho kompetencii o toto povolenie požiadať a zabezpečiť vykonávanie podnikateľskej činnosti v súlade s právnymi predpismi.

36. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II./ÚS 78/2005).

37. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli žiadne trovy, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).